

РЕШЕНИЕ

№ 341

гр. Пазарджик, 24.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет
и втора година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Лилия Г. Церовска
като разгледа докладваното от Венцислав Ст. Маратилев Въззивно
гражданско дело № 20225200500334 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и следващите от Гражданския
процесуален кодекс.

С решение на Пазарджишки районен съд №405 от 18.04.2022г.
постановено по гр.д.№20215220101579 по описа на съда за 2021г. са
отхвърлени предявените от К. Д. И., ЕГН *****, изтърпяващ наказание
„лишаване от свобода“ в затвора във В., против ГДИН при Министерство на
правосъдието искиове с правно основание 71, ал. 1, т. 1 и т. 2, предл. 1 от
ЗЗДискр., за признаване за установено в отношенията между страните, че
през периода от 05.03.2020г. до 24.08. 2020г. ответникът е извършил
нарушение на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. чрез неравно третиране на ищеца на
основата на признаците „лично и обществено положение“, изразяващо се в
удържане в пълен размер на основание за порно съобщение по изпълнително
дело № 20205220400007 по описа на СИС при Районен съд - Пазарджик на
сумите, постъпвали по личната му партия, и за осъждане на ответника да
преустанови нарушението. Със същото решение К. Д. И., ЕГН *****,
изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в затвора във В., е осъден да
заплати на ГДИН при Министерство на правосъдието на основание чл.78, ал.
8 от ГПК разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

С определение №1021 от 17.05.2022г. постановено по гр.д.№
20215220101579, Пазарджишкият районен съд по реда на чл.248 от ГПК е
изменил решение №405 от 18.04.2022г. в частта за разноските, като е

редуцирал размера на присъденото юрисконсултско възнаграждение в полза на ГДИН при МП от 100лв на 80лв.

Решението се обжалва с въззивна жалба подадена в срока по чл.259 ал.1 от ГПК от ищеца в производството К. Д. И. чрез адв. Р. З. от АК-Пазарджик с доводи за порочност като неправилно и постановено в противоречие на материалния закон, с искане да бъде отменено и уважени предявените искове. Поддържа, че съдът не е съобразил изложените от ищеца доводи, че същият е дискриминиран-направените искания до затворническата администрация да преустанови незаконните удръжки върху всички получаващи от него парични средства поради изтърпяване на наказанието лишаване от свобода. Счита, че е налице проявено дискриминационно отношение от страна на ГДИН при МП по признак лично и обществено положение, доколкото в затвора Пазарджик единствено на него в нарушение на чл.114а от ППЗИНЗС са били правени удръжки в пълен размер от сумите постъпващи по личната му сметка. Твърди се, че формираната от съда фактическа обстановка е непълна, неправилна и не кореспондира със събрания доказателствен материал. Поддържа, че е бил подложен на дискриминационно третиране за периода от 05.03.2020г. до 24.08.2020г. и че е изпращал жалби до ГДИНМП за преустановяването на незаконните удръжки на паричните средства в личната му сметка, без да е получил отговор и че тези действия не са прекратени. Твърди, че 33Дискр. урежда защитата срещу всички форми на дискриминация и съдейства за нейното предотвратяване с цел да се осигури на всяко лице правото на равенство пред закона, равенство в третирането и възможностите за участие в обществения живот и ефективна защита срещу дискриминацията. Неправилно не било прието от съда, че за да е налице дискриминация е достатъчно само да се установи по-неблагоприятно третиране като се визира нормата на чл.4 от 33Дискр; че неравно третиране, което е основано на защитен от закона признак представлява дискриминация, като причинната връзка между защитения признак и неравното третиране е необходим елемент от фактическия състав на пряката дискриминация и че ищецът е посочил и установил конкретни факти за наличието на защитен признак, на основата на който да е извършена дискриминацията спрямо него от администрацията на ГДИН на база на които извлича доводи за неблагоприятно третиране спрямо други лица намиращи се в сходно положение. Коментирайки двете форми на дискриминация чиято забрана е регламентирана в закона ищецът посочва, че по предявения иск по чл.71 ал.1 т.1 от 33Дискр. е доказал твърдения от него факт на дискриминационно отношение от страна на ответника, дискриминационния признак, наличие на по-благоприятно третиране, предоставено от ответника на друго при равни други условия, а по иска по чл.71 ал.1 т.2 бил доказал дискриминационно отношение на ответника спрямо ищеца, с искане последният да се осъди да преустанови нарушението, да възстанови предишното положение и да се въздържа от по-нататъшни нарушения. Поддържа, че пострадалият не е длъжен да доказва пълно и цяло, че е налице дискриминация, нито умисъл у дискриминатора или съзнателност, респективно целенасоченост на дискриминиращите действия, а само фактите, даващи основание за съмнение или подозрение, че вероятно,

макар и несигурно, че спрямо него е извършена дискриминация; че при наличието на такива факти, тежестта на доказване на липса на дискриминационно отношение пада върху ответника. Коментират се твърденията изложени от ищеца в исковата си молба и поддържани в хода на производството, за проявено спрямо него от ответника дискриминационно отношение съобразно личното му и обществено положение-лишен от свобода, и удържане на парични средства от личната му сметка, а по отношение на други лица при равни условия и обстоятелства не е направено такова удържане. Оспорва се извода на съда за недоказаност от ищеца на факти, от които може да се направи извод за наличие на дискриминация поради неправилна преценка на нормите на чл.71 ал.1 т.1 и т.3 от ЗЗДискр. и липсата на правомощие на съда да контролира актовете на съответните компетентни органи от ГДИНМП относно действията им и тяхната законосъобразност и правилност. Като процесуално нарушение в жалбата се изтъква неразпределението от съда на доказателствената тежест по чл.9 от ЗЗДискр. и въведения принцип за разделяне на доказателствената тежест между ищеца и ответника, като ищецът следва да докаже фактите, въз основа на които може основателно да се предположи, че той е жертва на дискриминация при което доказателствената тежест се възлага на ответника и че в случая съдът е разпределил доказателствената тежест по различен начин. Цитира се съдебна практика на ВКС на РБ. Излага се и довод за противоречие на съдебното решение и с Директиви на СЕС по отношение на доказателствената тежест по делото за дискриминация. Цитира се чл.8 §1 от Директива 2000/43/ЕО на Съвета от 29.06.2000г., относно прилагането на принципа за равно третиране на лица без разлика на раса или етнически произход; чл.10,§1 от Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 27.11.2000г. за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите; чл.19 §1 от Директива 2006/54/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 05.07.2006г. за прилагане на принципа на равните възможности и равното третиране на мъжете и жените в областта на заетостта и професиите относно доказателствената тежест която е на ответника в хипотеза на посочени от ищеца факти, позволяващи допускане съществуването на пряка или непряка дискриминация. Допълва, че оценката на фактите, от които може да бъде предположено съществуването на пряка или непряка дискриминация, остава въпрос от компетенциите на съответния национален орган и е в съответствие с националното право като се цитира Решение от 19.10.2017г. Otero Ramos; Решение от 03.10.2019г. Galina Meister срещу Speech Desing Carrier Systems, както и решение на ВКС №85 от 13.09.2016г. по гр.д.№4328/2015г.-IV г.о., като се акцентира, че законът не поставя ограничения във вида на доказателствата, които ищецът може да посочи за да установи дискриминационното нарушение, осъществяващо състава на лично и обществено положение по смисъла на §1 от ДР на ЗЗДискр. като преценката дали доказателствата могат да обосноват извод за наличие на твърдяната форма на дискриминация е конкретна и се прави с оглед всички обстоятелства и факти по делото. Счита, че е налице очевидна неправилност на съдебното решение като постановено в противоречие на чл.9 от ЗЗДискр.

Счита жалбоподателят, че ответникът за процесния исков период е извършил нарушение на чл.4 ал.2 от ЗЗДискр. чрез неравно третиране на лишения от свобода К. И. на основата на признаците лично и обществено положение, изразяващи се в удържане в пълен размер на сумите постъпващи по личната му сметка и е налице обективно съществуващ недопустим правен резултат за ищеца при упражняване на дейността на затворническата администрация по законосъобразното съблюдаване на нормативно уредения режим, при който се изтърпява наказанието „лишаване от свобода“ и че ищецът е доказал, че е налице дискриминация пряка и непряка спрямо него. Оспорва се и размера на присъденото юрисконсултско възнаграждение до неговия минимум предвид несъобразяването му с фактическата и правна сложност на делото и материалния интерес, както и предвид трудовото правоотношение между юрисконсулта и ответника, който представлява. Моли да се отмени решението и се уважат предявените искове или да се намали размера на възнаграждението за юрисконсулт.

Постъпила е по делото и въззивна жалба подадена лично от ищеца, с вх. №12497 от 16.06.2022г. Същата е просрочена тъй като срокът за обжалване на решението е изтекъл за ищеца на 10.05.2022г. доколкото същият е редовно уведомен за него чрез назначения си особен представител адв. И.М. преупълномощил адв.Р. З. да го представлява, на дата 26.04.2022г., съгласно чл.39 ал.1 във връзка с чл.45 и с чл.51 ал.1 от ГПК /в следствие новият пълномощник поименно е назначен от съда за особен представител на ищеца на мястото на предходния/ като в този случай жалбата следва да се приеме за становище по обжалваното решение, доколкото е налице подадена от особения представител редовна и в срок въззивна жалба, като основните доводи в становището /жалбата/ се покриват със съображенията, изложени във въззивната жалба на особения представител.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор /възражение/ на жалбата от насрещната страна-ГДИН при МП чрез юрисконсулт Р. Р. в който се излагат доводи за неоснователност на жалбата на ищеца. Твърди се, че заявената искова претенция от лишения от свобода К. И. е неоснователна и недоказана. Коментира се, че въз основа на писмо на Камарата на ЧСИ /частните съдебни изпълнители/ изпратено до затвора Пазарджик е посочено, че доходите на дадено лице от пощенски записи, банкови преводи от близки и дарения от църкви и неправителствени организации не попадат в обхвата на нормата на чл.44б от ГПК и се явяват секвестрируемо имущество срещу което може да бъде насочено принудително изпълнение чрез налагане на заповед. Оспорва се позоваването на ищеца в жалбата си за приложимост на нормата на чл.114а от ППЗИНС с довод, че разпоредбата касае точно определено възнаграждение получавано от лишения от свобода, а именно получено възнаграждение от трудова дейност, при което обезщетението се удържа от личната му сметка при изразено писмено съгласие от него, какъвто не е бил настоящия случай. И че такова удържане от получавано възнаграждение от трудова дейност след съгласие на лишения свобода касае отговорността му за извършена от него повреда на всяко имущество, предоставено му за лично ползване-индивидуално или колективно /чл.114 и чл.114а от ППЗИНС/

поради което се твърди, че посочените норми както и чл.125 от ЗИНЗС не намират приложение в случая. Коментират се и разпоредбите от ГПК по налагането на запора-чл.507 ал.1 и следващите от ГПК, задълженията на третото задължено лице, невъзможност да извършва преценка за законосъобразността на наложения от СИ /съдебния изпълнител/ запор и че извършването на удържки от вземанията се подчинява на правилата за несеквестрируемост по чл.446 от ГПК и чл.78 ал.3 от ЗИНЗС, отнасящи се единствено до вземания за трудово възнаграждение или други възнаграждения за труд и за пенсия. Счита, че присъдените разноски в полза на ответника за юрисконсулт съответстват на закона.

Ответникът взема отношение и по жалбата/становището на ищеца/ по обжалваното решение като се поддържа отговора на първоначалната въззивната жалба и е допълнено, че ищецът е сключил договор за цесия по отношение на всички бъдещи вземания, срещу задължение за издръжка и гледането му от майка му Ц. И.а и с превод на същата от ищеца на сумата от 7000лв, поставяйки се в състояние на неплатежоспособност, с което според ответната ГДИН се опитва да заобиколи закона. Моли да се потвърди обжалваното решение.

Пазарджишкият окръжен съд при условията на чл.269 от ГПК провери валидността и допустимостта на обжалваното решение, а по неговата правилност съобрази изложеното във въззивната жалба на К. И. подадена чрез пълномощника му адв.Р. З. от АК-Пазарджик, вх.№8882 от 20.04.2022г. и за да се произнесе взе в предвид следното:

Предявени са обективно съединени иски с правно основание в чл.71 ал.1 от Закона за защита от дискриминация.

В исковата си молба, с вх.№2016963 от 01.09.2020г. по описа на РС-София, гр.д.№41773/2020г. против ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“ към Министерството на правосъдието на Р България, представлявана от главния директор-Главен комисар И.Й./, ищецът лишеният от свобода К. Д. И., с ЕГН-*****, понастоящем в Затвора гр.В., заявява, че претендира неимуществени вреди за периода 05.03.2020г. до 24.08.2020г. претърпени по време на престоя му в Затвора гр.Пазарджик изразяващи се в направени му в пълен размер удържки върху пощенските записи, които получава. Твърди, че това е явен признак за нарушение на чл.114а от ППЗИНС. Твърди, че когато лишеният от свобода получава възнаграждение от трудова дейност, обезщетението се удържа от личната му сметка при изрично писмено съгласие от него. Твърди, че освен нарушение на цитираната разпоредба, администрацията проявява към него явна и открита дискриминация на цената на нарушение на ЗИНК и ЗИНЗС. Твърди, че

ищецът е единствения човек на който ГДИН прави незаконни удръжки. Моли съдът да се разпорежи и да задължи затвора Пазарджик да преустанови и да прекрати незаконните удръжки. Посочва, че удръжките му се правят по изпълнително дело №2020520400007 при държавен съдебен изпълнител при РС-Пазарджик. Моли на основание чл.284 ал.3 от ЗИНЗС да се задължи ГДНИ за представи справки колко пари е получил по пощенски записи за периода 05.03.2020г. до 24.08.2020г. колко и по кое изпълнително дело са му удръжани пари от записи за същия период от време. Сочи други писмени доказателства които да бъдат събрани и приложени по делото, както и да се допусне до разпит един свидетел.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника ГДИНМП чрез надлежно упълномощен да представлява Дирекцията главен юрисконсулт Милена Василева, в който на първо място е направено възражение за отвод на местна подсъдност на СРС като се поддържа, че дискриминационното третиране е вид непозволено увреждане при което определената по закон подсъдност е по местовъзникването на процесното деликтно правоотношение, със Затвора Пазарджик поради което местно компетентен съд да разгледа спора е РС-Пазарджик. Исковите претенции се оспорват изцяло по основание и по размер. Твърди се, че отговорността по чл.71 от ЗЗДискр. е на юридическото лице за действия на неговите служители, когато са накърнени правата на равно третиране на правните субекти спрямо увредените лица, като в случая липсвала яснота като ищецът е третиран по-неблагоприятно при пребиваването му в затвора Пазарджик в сравнение с третирането на други лица при сравними сходни обстоятелства и поставянето на лице в по-неблагоприятно положение в сравнение с други лица поради различието на признаците по чл.4 ал.1 от ЗЗДискр. Твърди, че описаните в исковата молба обстоятелства на които се основават претенциите на ищеца не отговарят на действителното положение между страните по отношение наличието на признак по чл.4 от ЗЗДискр., за наличието на пряко причинно-следствена връзка между претендираното неблагоприятно третиране и претърпените вреди за наличие на съзнателно третиране извършено от субектът на дискриминация спрямо ищеца по някои от признаците и за наличието на претендирани имуществени вреди. Навежда извода, че ищецът счита, че е по-неблагоприятно третиран спрямо лишени от свобода, настанени в други места за лишаване от свобода, без да е посочил

признак въз основа на който се чувства дискриминиран, което е в негова доказателствена тежест че е жертва на дискриминация. По същество в отговора се съдържат факти, че съгласно писмо №17697 от 07.12.2020г. на ГДИН, от 02.03.2020г. ищецът-лишеният от свобода има наложен заповор върху личната партия от ДСИ при РС-Пазарджик по ИД №20205220400007 и че получените суми по личната му партия след налагането на заповора на 05.03.2020г.-30лв ,на 12.03.2020г.-30лв, на 09.04.2020г.-40лв и на 28.08.2020г.-10лв,на обща стойност 110лв са удържани и преведени по сметката на РС-Пазарджик. Твърди, че с писмо изх.№4366 от 11.09.2020г. ДСИ е съобщил, че вдига заповора по изпълнителното дело, наложен върху личната партия, като с последващо писмо №4367 от същата дата същия ДСИ отново налага заповор по същото изпълнително дело, но вече върху 1/3 част от постъпващите по личната партия суми, като постъпващите суми от 60лв, 80лв, 50лв, 100лв и 50лв получени съответно на 06.10.2020г., 15.10.2020г.,27.10.2020г., 18.11.2020г. и на 01.12.2020г. са разпределени както следва-1/3 ид.ч.-20лв +26.67лв +33.33лв+16.67лв =113.34лв/ в полза на заповора, и остатък от 226.66лв за лични нужди. Твърди ответникът, че затворническата администрация изпълнява заповорните съобщения във вида в който са наложени. Оспорва твърдението на ищеца, че удържки в пълен размер са правени само по неговата партия. Посочва, че към 04.12.2020г. е наложен заповор върху личната партия до размера на задължението им на още 26 лишени от свобода и че ищецът е единствения с вдигнат заповор и отново наложен, но върху 1/3 част от постъпващите по личната партия суми. Твърди се, че ищецът е длъжник и по друго изпълнително дело №20141110400119 на ДСИ при РС-София и ИД №20171110400044 на ДСИ при РС-София, по които суми не се удържат, защото наложените заповори са върху трудовото възнаграждение на длъжника, който търпи наказанието лишаване от свобода в условията на неработещ. Във връзка с подадени жалби от ищеца, ответникът сочи, че по жалба с вх.№Ж-9 от 19.03.2020г. по личната му партия са направени удържки на обща стойност 60лв през м.март 2020г., преди да бъде вдигат заповора по ИД №20205220400007, и последвало налагане на нов заповор върху 1/3 част от постъпващите суми по личната му партия. За следващата жалба на ищеца с вх.№Ж-13 от 20.03.2020г., последният бил уведомен, че жалбата е неоснователна и кореспонденцията е за негова сметка; по отношение на молба с №М-544 от 25.03.2020г.-Местообслужването на

запорните съобщения не е сред противоепидемичните мерки за предпазване от коронавирус в МЛС; молба №М-1376 от 23.07.2020г. Ответникът твърди, че лишеният от свобода е наясно, че не попада в категорията на социално слабите осъдени и не може да получава тоалетни принадлежности, каквито им се дават ежемесечно. Посочено е, че с изпълнителен лист от 03.08.2020г. по АД №2804/ на Адм.С-София, ГДИН е осъдена да заплати на К. Д. И. сумата от 7000лв обезщетение за незаконосъобразно бездействие на затворническата администрация на затвора гр.София, като сумата е преведена на неговата майка на 29.09.2020г. и че това обезщетение не е преведено по личната му сметка защото всички бъдещи вземания на лишения от свобода с различен характер, включително и обезщетенията, са прехвърлени на трето лице г-жа И.а, с договор от 30.10.2018г. за прехвърляне на вземания срещу издръжка и гледане, като прехвърлителят според договора изисквал ежемесечно полагане на грижи и издръжка, задоволяваща нуждите му от храна, дрехи, цигари тоалетни принадлежности и други и за времето, когато е осъден на лишаване на свобода. Твърди, че ищецът и всички останали лица изтърпяващи наказание лишаване от свобода в Затвора в гр.Пазарджик са поставени при равни условия и доколкото всеки затвор осигурява различни условия на живот на осъдените които разлики обективно са обусловени от обстоятелства- различно местоположение, различен брой осъдени пребиваващи в затвора, редът, наложен от вътрешните правилници, констатирани нарушения, поведение на осъдените, поради което в подобни “сравними сходни обстоятелства по смисъла на чл.4 ал.2 от ЗЗДискр. Ищецът се намира единствено с лицата, изтърпяващо същото наказание /доживотен затвор/, в същия затвор и само сравнението с тях е от значение за преценката дали е налице спрямо него дискриминация по смисъла на разпоредбата. Моли да се отхвърли иска.

Пазарджишкият окръжен съд за да се произнесе взе в предвид следното:

Предявени са обективно съединени иски с правно основание в чл.71 ал.1 т.1 и т.2 от Закона за защита от дискриминация.

Установява се, че през процесния период от време 05.03.2020г. до 24.08.2020г. ищецът -лишеният от свобода К. Д. И. е изтърпявал наказание доживотен затвор в Затвора гр.Пазарджик, като не се установява през този

период той да е получавал възнаграждение по трудово правоотношение или за положен труд, нито пенсия. Такива твърдения не се сочат или твърдят от ищеца К. И. и не са поддържани в хода на исковото производство. Установява се, че по време на исковия период от време ищецът е имал качеството на длъжник по ИД 20205220400007 по описа на Съдебно изпълнителна служба при РС-Пазарджик, за парично задължение което има към вискателя Административен съд-Кюстендил по издаден в полза на съда изпълнителен лист по адм.д.№127/2018г., в размер на 355лв-неолихвяема сума, както и такси и разноски по изпълнението в размер на 48лв, такса по чл.53 от Тарифата за ДТ по ГПК в полза на РС-Пазарджик в размер на 42.50лв или задължение в общ размер на 445.60лв, за които задължения ДСИ изпратил запорно съобщение до главния счетоводител на затвора изх.№1485 от 27.02.2020г. с което налага запор върху личната партида на длъжника К. И. до размера на задължението, както и върху бъдещи негови вземания. ДСИ разпорежда на третото задължено лице Затвора Пазарджик на основание чл.507 ал.2 и ал.3 от ГПК като му забранява да предава запорираните вземания на длъжника И., приникава третото задължено лице да отговори на ДСИ на въпросите поставени в чл.508 ал.1 и ал.2 от ГПК и ако не оспорва задължението си да внесе дължимите от задълженото лице суми на длъжника по цитираното изпълнително дело. Уточнено е в запорното съобщение, че при запор върху трудово възнаграждение удържките се правят ежемесечно при спазване на правилата по чл.446 от ГПК, както и на останалите законови разпоредби уреждащи несеквестрируемост. Следва да се добави и това, че нормата регламентира още три вида несеквестрируеми до определена граница възнаграждения на длъжника- друго какъвто и да е възнаграждение за труд, както върху пенсия. Когато длъжникът има задължение за издръжка, присъдената сума се удържа изцяло, а когато на него му се дължи вземане за издръжка, принудително изпълнение не се допуска, а върху стипендии се допуска предварително изпълнение само за задължения за издръжка /чл.446 ал.1, ал.3 и ал.4 от ГПК/

Установява се от доказателствата, а това се признава и от ответната ГДИН, че за процесния период ищецът е получил по личната си партида парични суми в общ размер на 110лв, така както са описани в отговора на исковата молба, които изцяло са му удържани по наложен от ДСИ запор върху личната му партида и преведени по сметка на РС-Пазарджик.

Посочените факти са записани в нарочно писмо от Затворническата администрация при Затвора гр.Пазарджик до ГДИН към МП, вх.№9497 от 07.12.2020г., като същите не са оспорени от ищеца. Както се посочи, в заповедното съобщение от 27.02.2020г. ДСИ при РС-Пазарджик е наложил заповед върху вземанията му по личната партия на ищеца до размера на задължението, а така също и върху бъдещ вземания. В заповедното съобщение изрично е указано от ДСИ на третото задължено лице при затворническата администрация при Затвора Пазарджик, че при заповед върху трудово възнаграждение месечните удържки следва да се извършват при спазване на правилата на чл.446 от ГПК, както и останалите норми уреждащи несеквестрируемостта. Следва да се отбележи, че посочената норма лимитирано и изрично изброява само кои възнаграждения имат характеристиките на несеквестрируем доход, а именно, ако изпълнението е насочено върху трудовото възнаграждение или върху друго каквото и да е възнаграждение за труд, както и върху пенсия, чиито размери са под минималната работна заплата/ или под сумата от 610лв -ПМС №350 от 19.12.2019г./. Несеквестрируемостта в пълен размер се отнася и по отношение на вземанията на длъжника за издръжка /чл.446 ал.4 изр.1-во от ГПК/, а от стипендиите може да се удържат само за задължения на издръжка. По аргумент на противното всички други парични възнаграждения които получава длъжникът, подлежат на пълна секвестрируемост и няма пречка върху тях да се насочи принудителното изпълнение чрез налагане на заповед. Няма спор, че в полза на К. И. е присъдено парично обезщетение в размер 70000лв от незаконосъобразно бездействие на затворническата администрация на Затвора София, като изпълнителният лист е издадена на 03.08.2020г. Сумата по обезщетението е преведена по сметка на майката на ищеца Ц. И.а на дата 29.09.2020г. или след исковия период от време предмет на настоящото производство. Установява се, че на 31.10.2018г. между К. Д. И. и майка му Ц. М. И.а, е сключен писмен договор за прехвърляне на присъдено на И. вземане срещу издръжка и гледане, по силата на който К. Д. И. прехвърля на майка си Ц. И.а като приобретател, правото да получава всички бъдещи вземания на прехвърлителя, произтичащи от трудови и други обезщетения, продажби и други, като прехвърлителят изисква ежесечно полагане на грижи и издръжка задоволяваща нуждите му от храна, дрехи, цигари, тоалетни принадлежности и други за и по времето, когато е осъден на

лишаван от свобода. **В договора няма конкретизиран** някакъв размер на месечната издръжка, която майката да заплаща на пълнолетния си син, кога да я заплаща и по какъв начин, при положение, че нуждаещият се от издръжка изтърпява наказание лишаване от свобода в Затвора Пазарджик. В исковата молба ищецът не твърди, че сумите които е получавал са му изпращани от майка му и са с предназначение месечната издръжка дължима за него по договора от 31.10.2018г. Липсва и доказателства този договор кога е бил представен на затворническата администрация и е направил искане последната да го съобрази при изпълнение на наложения заповор. Такива твърдения също няма изложени в исковата молба от страна на ищеца К. И..

В нито един от приложените към отговора на исковата молба от ГДИНМП, документи-жалба на ищеца вх.№Ж-13 от 20.03.2020г., молба вх. №И-544 от 25.03.2020г. и №М-1376 от 23.07.2020г. няма изрично заявено твърдение от ищеца К. И., че процесните суми които получава със записи ежесечно, и които му се удържат в пълен размер по наложения заповор, в същност са суми предназначени за издръжката му които трябва да му осигурява неговата майка Ц. М. И.а по сключения договор от 31.10.2018г. В молба №12207 от 01.07.2021г. адресирана до съда във връзка с подадената декларация си за семейно и материално положение от 26.06.2021г./л.17 гр.д. № 20215220101579 и по повод искането му да му бъде назначен особен представител и че за него на налице условията на чл.83 ал.2 от ГПК-че няма достатъчно средства да плати таксите и разноските, че притежава на свое фирма „РАН-02 ЕООД, която не извършва никаква дейност и има задължения. Към този момент е декларирал още, че не получава средства за издръжка, при положение, че за такава дължима издръжка от майка му има сключен договор от 31.10. 2018г. Установява се, че за процесния период ищецът е получил суми по пощенски записи по общо 3 пощенски записи, както и че договорът за прехвърляне на вземане срещу задължение за издръжка и гледане е бил известен на затворническата администрация при Затвора Пазарджик неизвестно от кога, като сумата от 7000 обезщетение е преведена по сметката на майката след изтичане на исковия период посочен в искова молба, както и че ищецът не е работил и не е получавал възнаграждение за труд. По повод оставяне на исковата молба без движение, е постъпил отговор от ищеца под №22507/26.11.2021г. в който поддържа, че е дискриминиран и е лице третирано по-неблагоприятно по признак лично и обществено положение и

че е единственият затворник на когото се правят удържки върху пощенските записи които получава и му се удържат в пълен размер, като не е давал съгласие пред затворническата администрация за такива удържки върху личните му пощенски записи. Приложена е по делото и жалба №Ж-9 от 19.03.2020г. подадена от ищеца К. И. във връзка с правените му удържки по личната партида , в която същият декларира, че са му удържани всичките суми от 600лв за негови задължения като сочи, че по закон удържки могат да се правят само от трудово възнаграждение, но не и от записи от близки и че никой няма право да му удържа цялата сума. Отново липсват твърдени факти и обстоятелства, че получаваните суми по записи са от категорията на тези посочени в чл.446 от ГПК и че не подлежат на заповест като несеквестрируеми по смисъла на закона.

От приложени копия на покани за получаване на паричен превод се установява, че на ищеца не са превеждани парични суми, включително и от майка му или негови близки. Приложени са по делото данни за извършени трансфери на различни затворници от Затвора Пазарджик -приход по пощенски записи и разход поради наложени заповести по личните им партиди за периода 01.03.2020г. до 31.12.2020г. според които на затворника Ф.С.Й., ЕГН-***** като приход е получил на 03.09.2020г. сумата от 50лв и на 01.10.2020г.-още 20лв и които две суми в същия размер са отнесени като разход по заповест върху личната му партида на същите дати, наложен от ДСИ при РС-Пловдив по ИД№20175330404296; на затворника К.Г.Н., ЕГН-*****, получил в приход на 17.11.2020г. 50лв и на 12.06.2020г. още 200лв и които две суми в същия размер са отнесени като разход по заповест върху личната му партида на същите дати, наложен от ЧСИ Д.С. с район на действие Окръжен съд Пазарджик по ИД №20188890401509; на затворника И.А.К., ЕГН-***** -приход от пощенски записи от 30лв на дата 26.03.2020г. и отнесен като разход на същата дата на същата сума по личната му партида по заповест наложен от ДСИ при РС Пловдив по ИД №20185330407113; на затворника Д.Г.Д., ЕГН-*****, получил с пощенски запис 90лв на дата 24.07.2020г. и отнесена като разход на същата дата по заповест върху личната му партида наложен от ЧСИ-Д.С. при ОС-Пазарджик по ИД №20168890401078; на затворника А.М. И., ЕГН-*****, получил с пощенски запис на 14.08.2020г. сумата от 65лв и още 60лв на дата 12.08.2020г.,като и двете суми са отнесени като разход на същите

дати по наложен запор върху личната му партида от ДСИ при РС-Пловдив по ИД №20205330403053; на затворника И.Г.У., ЕГН-*****, получил на 10.03.2020г. с пощенски запис сумата от 200лв отнесена на същата дата като разход по запор върху личната му партида наложен от ДСИ при РС-Пловдив по ИД №20195330408219; на затворника Б.Г.М., ЕГН-*****, получил на 11.08.2020г. с пощенски запис сумата от 60лв като на същата дата сумата е отнесена като разход по наложен запор върху личната му партида от ЧСИ Д.нова при ОС-Пловдив по ИД №20208290400044; затворника А.П.К., ЕГН-*****, получил чрез пощенски запис сумата от 120лв на дата 13.08.2020г. и на същата дата сумата е отнесена като разход по наложен запор върху личната му партида от ДСИ при РС-Пловдив по ИД №20205330402089; На затворника А.Б.В., ЕГН-*****, получил в приход сумата от 100лв на дата 05.08.2020г., като на същата дата сумата е отнесена в разход по запор върху личната му партида наложен от ЧСИ при ОС-Пазарджик Д.С. по ИД №20208890400488.; на затворника Н.П.Г., ЕГН-*****, получил в приход сумата от 50лв на дата 13.08.2020г. като на същата дата сумата отнесена като разход по запор наложен върху личната му партида от ЧСИ Д.С. при ОС-Пазарджик по ИД №20198890401468; на затворника А.В.К. от затвора Пловдив, ЕГН-***** получил в приход чрез пощенски запис сумата от 90лв на дата 29.12.2020г. като на същата дата сумата е отнесена като разход по запор върху личната му партида наложен от ЧСИ И.К. към ОС-Пловдив по ИД №20189070400699. Преобладаващата част от затворниците изтърпяват наказание лишаване от свобода в Затвора Пазарджик, като само последния затворник изтърпява наказанието си в затвора Пловдив. Приложени са служебни бонове на Български пощи ЕАД, според които няма такива адресирани за Д. К.ов И. и да е получил покана от Български пощи за да получи пощенски записи от близки и роднини. Напротив същият е изпращал пощенски записи на Л.П.К. и Д.Г. извън исковия период от време.

Съгласно писмо на Камарата на ЧСИ-гр.София адресирано до Началника на Затвора гр.Сливен изх.№3392 от 19.07.2019г. /л.129/ , с което затворническата администрация на затвора гр.Сливен е уведомена по въпроса за правилното изпълнение на наложените запори от съдебния изпълнител от администрацията като трето лице. Според указанията следва да се удържат суми от възнагражденията за положен в затвора труд, както и от така наречените “лични партиди“. Становището на Съвета на КЧСИ е, че със

закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/, наложените от съдилищата с влезли в сила съдебни актове, както правното положение на лица, задържани под стража по реда на НПК, се урежда изпълнението на наказанията им. Посочено е правото на подходяща работа на лишените от свобода за която за получават определена част, съгласно чл.77 ал.1 от ЗИНЗС **но не по-малко от 30 на сто от възнаграждението за изработеното.** Цитирана е нормата на чл.78 ал.3 от ЗИНЗС изрично предвиждаща, че на лишените от свобода могат да се правят **удрџки съгласно действащите закони, но не-повече от 2/3 от полагащото им се възнаграждение, като тези ограничения не се отнасят за удрџките по задължение за издрџка.** Навежда се извода, че за изпълнение на наложени запори от съдебния изпълнител затворническата администрация удърџа суми от възнагражденията за труд, положен в затвора. Не се коментира въпроса за несеквестрируем минимум, доколкото лишените от свобода са с гарантиран подслон, храна, облекло, обувки, здравеопазване и образование, осигурени от държавата и че за сметка на държавния бюджет/чл.84 от ЗИНЗС/ лишените от свобода получават всичко необходимо за осигуряване задоволяването на основните им жизнени потребности. Посочена е и нормата на чл.446 от ГПК, озаглавена несеквестрируем доход като сочат, че доходите на дадено лице от пощенски записи, банкови преводи от близки и дарения от църкви и неправителствени организации, не попадат в обхвата на закона поради което се явяват секвестрируеми и съответно върху тях може да бъде насочено принудително изпълнение чрез налагането на заповор. Изрично е заявено, че тези постъпления са изцяло секвестрируеми, поради което въпросът за размера, който може да се удърџа се явява излишен. Крайният извод на Съвета на КЧСИ е, че затворническата администрация като трето задължено лице, следва да удърџа сумите от личните партии на лишените от свобода. Установява се, че с писмо на ДСИ при РС-Пазарджик по ИД №20205220400007, изх.№4366 от 11.09.2020г. е вдигнат наложения на 26.02.2020г. заповор върху личната сметка на лишения от свобода К. Д. И., като писмото е получено в затвора Пазарджик на дата 15.09.2020г. На същата дата /11.09.2020г./ до Финансовия отдел на затвора Пазарджик е изпратено от същия ДСИ и по същото дело ново заповорно съобщение с което се налага заповор върху вземанията по същата лична партия на К. Д. И. върху 1/3 част от постъпващите суми по личната партия на длџника. Според заповора

дължимата сума от 445.60лв към 27.02.2020г., се е увеличила към 11.09.2020г. в размер на 975.07лв, тъй като вземането е лихвоносно. Приложено е и трето запорно съобщение по същото изпълнително дело изпратено до същия финансов отдел №110 от 06.01.2021г. според което размерът на задължението на лишения от свобода К. И. е в общ размер на 648.69лв, което се увеличава тъй като задължението е лихвоносно, като няма посочено конкретно ограничение в какъв размер да се правят удръжките по запора от личната му партида, на сумите като пощенски записи или за положен труд.

С постановление на Окръжна прокуратура гр.Пазарджик №2703/2020г. от 31.12.2020г. е отказано да се образува досъдебно производство срещу зам.началника на затвора гр.Пазарджик Д.Д. за извършено престъпление по чл.282 от НК-престъпление по служба от длъжностни лица от Затвора гр.Пазарджик или друго такова от общ характер, както и нарушения във връзка с престоя на жалбоподателя К. И. в затвора Пазарджик поради липса на състав на престъпление. В справка от ГДИН -Затвор гр.Пазарджик от 04.03.2022г. е посочено, че при налагане на запор върху трудовото възнаграждение и върху личната партида на длъжника удръжките се правят при съобразяване с нормата на чл.446 ал.1 от ГПК, като изпълнението върху трудовото възнаграждение или върху друго каквото и да е възнаграждение за труд, както и върху пенсия с размер над минималната работна заплата, ако длъжникът има доход над определения месечен минимум. Цитирана е и нормата на чл.78 ал.3 от ЗИНЗС, според която на лишените от свобода могат да се правят удръжки съгласно действащите закони, но не-повече от 2/3 от полагащото им се възнаграждение, като това ограничение не се отнася за удръжките от задълженията за издръжка, а за вземанията по съдебни решения и върху личната партида се правят удръжки в пълен размер до погасяване на дълга. Посочват, че даден доход е несеквестрируем за да се гарантира възможността на лицето да задоволи минималните си месечни нужди за подслон, храна и облекло като в чл.84 ал.2 и ал.3 от ЗИНЗС е предвидено, че лишените от свобода имат право на : 1.безплатна храна, достатъчна по химически и калориен състав, съгласно таблици утвърдени от министъра на правосъдието съгласувано с министъра на здравеопазването и министъра на финансите; непрекъснато време за сън от 8 часа на денонощието;3.самостотелно легло, безплатно облекло, обувки и спални принадлежности по съответно утвърдени таблици; 4.Здравно осигуряване,

като работещите лишени от свобода получават повишена дажба храна съобразена с характера на извършената работа. Поддържа се, че в личната партида на длъжника се включват средства получени от пощенски записи, банкови преводи от близки и дарения от църкви и неправителствени организации, както и сумите изплащани им по съдебни решения в тяхна полза и че затворническата администрация извършва удържане на средствата, които постъпват по пощенски записи и банкови преводи от близки на лишените от свобода, когато има наложен запов върху личната партида на длъжника. Съгласно писмо изх.№1235 от 08.03.2020г. на ГДИН -Затвора В. за процесния период от 2020г., на лишения от свобода К. Д. И. му е наложен запов върху 1/3 част от постъпващите по личната партида суми по ИД№ 20205220400007, като по други три изпълнителни дела са наложени запови върху получени пощенски записи и суми при евентуално положен труд; запов върху трудово възнаграждение и, че заповите са наложени в периода 06.01.2021г. до 27.09.2021г. като удръжките се правят съгласно данните от изпълнителния лист. Съгласно справка от Затвора Стара Загора №5599 от 16.03.22г., в последния като трето лице получава заповни съобщения от държавни и частни съдебни изпълнители, като в заповните съобщения освен разпоредбите третиращи въпроса с удръжките от възнагражденията чл.507,чл.452 и чл.513 от ГПК и при наложен запов върху възнаграждения за труд и/или върху паричните средства, постъпващи по личната сметка на осъденото лице и при посочен изпълнителен способ запов върху личната партида, паричните средства постъпващи по последната от пощенски записи, банкови преводи от близки, обезщетения и други се превеждат по съответното изпълнително дело. Цитира се и нормата на чл.78 от ЗИНЗС за правото на лишените от свобода да могат да се правят удръжки без да се изключва и личната сметка, като е установен единствено несеквестрируем размер от трудовото възнаграждение.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Постановено е от надлежен съдебен състав, в рамките на правораздавателната му компетентност, по предвидения процесуален ред и форма и при наличие на правен интерес за ищеца да установи, че е бил обект на пряка дискриминация на лично и обществено положение при изтърпяване на наказанието лишаване от свобода в затвора Пазарджик, като е бил поставен в по-неблагоприятно положение през посочения период в сравнение

с лицата, изтърпяващи същото наказание в други затвори и да иска признаване на установено в отношенията между страните, че през периода 05.03.2020г. до 24.08.2020г. ответната Дирекция е извършила нарушение на чл.4 ал.2 от ЗЗДискр чрез неравно третиране на ищеца на основата на признаците “лично и обществено положение“ изразяващо се в удържане в пълен размер на основание запорно съобщение по изп.д.№2020522040007 по описа на СИС при РС-Пазарджик на сумите постъпващи по личната му сметка и за осъждане на Дирекцията да преустанови нарушението.

Разгледани по същество исковите претенции са изцяло неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл.4 ал.1 от Закона за защита от дискриминация забранена е всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Разпоредбата на ал.2 предвижда, че пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства, а нормата на ал.3 предвижда, че непряка дискриминация е поставянето на лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1, или на лица, които, без да са носители на такъв признак, съвместно с първите търпят по-малко благоприятно третиране или са поставени в особено неблагоприятно положение, произтичащо от привидно неутрални разпоредба, критерий или практика, освен ако разпоредбата, критерият или практиката са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими.

В случая нито един от признаците на пряката или непряка дискриминация са налице и са проявени от страна на затворническата администрация на затвора гр.Пазарджик по отношение на лишения от свобода К. Д. И.. Не се установява в нито едно отношение същият да е бил третиран по неблагоприятно спрямо който и да било друг затворник изтърпяващ

наказанието лишаване от свобода на основание лично и обществено положение.

Няма спор, че ищецът и настоящ въззивен жалбоподател-лишеният от свобода К. Д. И. е имал качеството на длъжник по процесното изпълнително дело по описа на Съдебно-изпълнителна служба при РС-Пазарджик и е дължал парични вземания присъдени в полза на вискателя по изпълнението Административен съд гр.Кюстендил, присъдени по административно дело №127/2018г. по описа на АС-Кюстендил и за които е издаден изпълнителен лист депозиран пред ДСИ при РС-Пазарджик за принудително събиране на вземането което е в размер на 355лв неолихвяема сума, такси по изпълнението в размер на 48лв и такса по чл.53 от Тарифата за ДТ по ГПК в размер на 42.60лв. Ищецът К. И. не оспорва нито задължението си по цитираното административно дело нито неговия размер. Установява се, че предвид неизплащането на задължението в срока за доброволно изпълнение, ДСИ при РС -Пазарджик е наложил запор върху личната партида на лишеният от свобода в затвора Пазарджик, до размера на задължението както и върху бъдещи вземания. Третото задължение лице-затворническата администрация /главен счетоводител/ при затвора Пазарджик не е оспорило и е приело запора и е започнало да удържа всички парични постъпления които пристигат по личната му партида и да ги превежда по сметката на ДСИ-Пазарджик. Основният спорен въпрос повдигнат от ищеца в исковата си молба е дали може да му се удържат изцяло паричните постъпления от личната му партида или само част от тях както и дали това следва да стане само и единствено след негово изрично писмено съгласие. В нито един закон няма предвидено при принудително изпълнение на парично задължение, длъжникът да бъде питан дали е съгласен или не да му се удържат паричните постъпления по личната му партида за погасяване на задължението което има и в какъв размер. В Гражданския процесуален кодекс /ГПК/ лимитирано са предвидени хипотези при които по закон на длъжника не може да се удържат от вземанията които получава каквито и да било суми, а именно само когато има вземания за трудово възнаграждение или друго каквото и да е възнаграждение за труд, както и върху пенсия, когато размерът им е под минималната работна заплата, като предвид претендирания исков период от време, размерът на МРЗ за страна е бил 610лв за 2020г./ПМС №350 от 19.12.2019г./За всички тези възнаграждения над посочения размер на МРЗ, се

удържат съответни размери по механизъм, залегнал в нормите на чл.446 ал.1 т.1, т.2 и т.3, и ал.2. от ГПК. А с особена закрила се ползва вземането което длъжникът има за присъдена в негова полза издръжка и от която изобщо не може да се удържат каквито и да било суми тъй като върху това вземане не се допуска принудително изпълнение.

Това са възнагражденията, предвидени в ГПК за които законът е въвел правното понятие “несеквестрируем доход“, тоест доход, до съответния размер предвиден в закона,/до размера на МРЗ/, който не може да бъде отнеман по един или друг начин от длъжника за принудително погасяване на негови задължения и чрез който му се гарантира неговия екзистенц минимум на преживяване и съществуване.

В закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/, е създаден допълнителен рестриктивен режим и ограничения /в защита и гарантиране правата на лишените от свобода/, за удържане на възнагражденията на лишените от свобода по наложени запори от съдебния изпълнител, като е съобразено и правното положение на лишения от свобода. Така в раздел Четири римско на ЗИНЗС, наименован „**Имуществена отговорност на лишените от свобода**“ е предвидено, че /чл.123 ал.1 / за вредите, които лишените от свобода са причинили на затвора при или по повод изпълнение на възложената им работа, ако извършеното не съставлява престъпление, те носят имуществена отговорност в размер на причинената вреда, но не повече от полагащата им се част от основното месечно възнаграждение за съответния вид работа, както и ал.2 - „Имуществената отговорност се налага независимо от дисциплинарната отговорност за същото деяние“. Тази отговорност на лишените от свобода се реализира по точно определен ред и начин- чрез удържки от полагащото се на лишения от свобода възнаграждение въз основа на заповед на началника на затвора, издадена до един месец от откриване на причинената от затворника вреда, но не по-късно от 6 месеца от причиняването □, като съгласно /ал.3/ “Удържки не могат да се правят преди изтичане на 14 дни от датата на писменото уведомяване на лишения от свобода. Ако в същия срок той оспори **основателността или размера на обезщетението**, удържки не се правят, а спорът се отнася от администрацията в 7-дневен срок пред районния съд по местонахождението на затвора, който се произнася еднолично с решение, което не подлежи на обжалване“. В хипотеза на отговорност на лишения от

свобода на основание чл.125 от ЗИНЗС, а именно-За липсващи дрехи, обувки, спални принадлежности и други предмети, дадени им за лично ползване, лишените от свобода отговарят в пълен размер. Стойността на липсващите вещи се удържа от възнаграждението по реда, установен в чл. 124, ал. 1. В тези случаи не се прилага разпоредбата на чл. 124, ал. 2. Хипотезите са доразвити в ППЗИНЗС, според които /чл.114 ал.1/ -По реда на чл. 125 от ЗИНЗС лишените от свобода отговарят за повреда на всяко имущество, предоставено им за лично ползване - индивидуално или колективно. А според ал.2-**дължимото обезщетение** по чл. 125 ЗИНЗС е равно на размера на причинената щета независимо от полагащата се на лишения от свобода част от основното месечно възнаграждение за съответния вид работа. При определяне размера на щетата и в тези случаи се прилага чл. 110. Както и ал.3, че ако вещите по ал. 1 са увредени при условията на чл. 123 от ЗИНЗС, прилага се той. **В чл.114а** от Правилника е предвидено, че когато лишеният от свобода не получава възнаграждение от трудова дейност, обезщетението се удържа от личната му сметка при изразено писмено съгласие от него, **тоест само и единствено в този случай / а не изобщо/ лишеният от свобода им право на избор** дали да се съгласи или да не се съгласи дължимото от него обезщетение по чл.125 от ЗИНЗС да се събира от личната му сметка или не. Без негово съгласие такива удръжки и за такова дължимо парично обезщетение не могат да се правят. Противното би означавало проява на пряка дискриминация на лично основание. В хипотеза, когато лишеният от свобода работи съгласно чл. 77 от ЗИНЗС, предвиждаща, че по време на изтърпяване на наказанието лишените от свобода имат право на подходяща работа;като ал.2 според която по възможност предпочитанието на лишения от свобода към конкретен вид работа се удовлетворява и ал.3 -участието в трудова дейност се стимулира и отчита при определяне степента на поправяне и превъзпитание, **е предвидено** съгласно чл.78 от закона, че ал.1-за всяка работа извън доброволния неплатен труд и дежурствата по поддържане на реда и хигиената лишените от свобода получават определена част, но не по-малко от 30 на сто от **възнаграждението за изработеното; ал.2-частта** от възнаграждението по ал. 1 се определя със заповед на министъра на правосъдието, като ал.3 сочи, че на лишените от свобода могат да се правят удръжки съгласно действащите закони, **но не повече от две трети от полагащото им се възнаграждение; това ограничение не се**

отнася за удръжките по задължение за издръжка, **тоест**, максималният размер на удръжките от получаваното трудово възнаграждение на лишения от свобода не може да бъде по-голям $\frac{2}{3}$ от полагащото му се възнаграждение или за лишения от свобода му остава лично за него „за задоволяване на собствени нужди $\frac{1}{3}$ от полагащото му се трудово възнаграждение / това обаче не важи за задължението му за издръжка/. Това са всички видове възнаграждения в частност на тези получавани от лишените от свобода върху които законодателят е въвел защита квалифицирайки ги изцяло или частично несеквестрируеми, тоест върху такива възнаграждения не може да се правят в пълен размер удръжки по наложени запори от съдебни изпълнителни.

Останалите категории и видове приходи които получава лишеният от свобода не се ползват с такава защита- примерно парични средства и преводи от всякакъв произход- възмездна сделка, замяна, завещание, заем за послужване, лихви, кредитни заеми, парични дарения, банкови преводи, обезщетения и други. Или при всички възможни други парични източници на средства освен изрично изброените в закона, няма ограничение или забрана да се удържат изцяло постъпилите в партидата на лишеният от свобода длъжник суми за погасяване на дълга който последният има.

В случая ищецът-лишеният от свобода К. И. не сочи, че паричните преводи по личната му партида имат такъв характер, произход и естество и са от категориите посочени в закона, че са защитени от закона по начин, че в никакъв случай по закон върху тях не може да се извърши принудително изпълнение чрез удържането им в пълен размер. Такива твърдения не се сочат и в хода на производство както пред първата така и пред въззивната инстанция. Освен това дали сумите ще се удържат еднократно и в пълен размер така както са по личната му партида или на части зависи условно и от размера на задължението което има, което означава, че при едни затворници с еднократна пълна удръжка да се погаси цялото задължение предвид паричния авоар, който има по личната му партида или това да може да стане на вноски когато отделите постъпления по личната му партида не са достатъчни да погасят задължението наведнъж, което означава многократно удържане в пълен размер на всяка вноска по личната му партида. В този смисъл не може да става въпрос и за различно третиране на ищеца лишеният от свобода К. И. в сравнение с другите затворници доколкото всеки затворник има различно по размер на задължение и различни постъпления по личната си партида и

пълна еднаквост трудно би се постигнала. Водещ е принципа залегнал в законодателството по въпроса за секвестрируемостта и несеквестрируемостта на различните видове доходи и способите и размерите на удържане на всеки един вид доход. В същност изобщо не се установява ищецът И. да е дискриминиран нито по признак лично положение нито по признак общественото положение. Напротив ГДИНМП-гр.София, в частност затворническата администрация при Затвора Пазарджик е изпълнила точно задълженията си и е удържала суми по наложения от ДСИ при РС-Пазарджик заповор върху личната партия на ищеца върху парични постъпления за които последният нито твърди в исковата си молба нито установява в хода на производството, че същите са несеквестрируеми и че имат само и единствено характер на възнаграждения за положен от него труд или за каквото да е възнаграждение за труд или за получавана от него пенсия или за присъдена му по закон издръжка. В случая е без значение какво е вземането на вискателя, достатъчно е паричните средства по партията на длъжника да не са формирани от възнаграждения за труд или каквото и да е възнаграждение за труд или за пенсия или вземане за издръжка.

Съгласно чл.154 ал.1 от ГПК в тежест на ищеца е при условията на пълно и главно доказване да установи, че удържаното му по заповра възнаграждение от личната му партия има характеристиките на тези посочени в чл.446 или чл.446а /несеквестрируем доход получен по сметка в банка-помощи и обезщетения/ от ГПК или в чл.78 от ЗИНЗС или по чл.114 и чл.114а от ППЗИНЗС.

В случая не се установява постъпващите суми по партията на ищеца да имат такъв характер, а и няма заявени от ищеца такива твърдения в исковата молба. Касае се за получени пощенски записи от близки и роднини на обща стойност 110лв, които са удържани в пълен размер и преведени от затворническата администрация по сметката на ДСИ при РС-Пазарджик за установени по съдебен ред задължения на лишения от свобода К. Д. И. към вискателя Адм.С-Кюстендил по процесното изпълнително дело №20205220400007 на СИС при РС-Пазарджик. Полученото от лишеният от свобода И. обезщетение от 7000лв би било напълно достатъчно да погаси всички негови задължения което има по няколкото изпълнителни дела констатирани в хода на производството. Фактът, че той прехвърля присъденото си в лично негова полза обезщетение на друг чрез договор

означава, че той иска да бъде отнесен в групата на неплатежоспособните длъжници с цел избягване на изпълнението на задълженията си които има, включително и за неплащане на държавни такси и разноски, което граничи в известна степен и със злоупотреба с права.

Въззивният съд напълно споделя мотивите на Пазарджишки районен съд изложени към обжалваното решение и на основание чл.272 от ГПК препраща към тях.

Въззивният съд не споделя доводите развити във въззивната жалба подадена от пълномощника на жалбоподателя адв.З. както и допълненията направени лично от лишеният от свобода К. И. в жалбата си доколкото от една страна същите се при покриват в основните си и съществени доводи по съществуването на спора.

Като се посочи няма проявено от страна на ответника Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерството на правосъдието на Р България и спрямо ищеца-лишеният от свобода К. Д. И. дискриминационно отношение на основание лично и обществено положение защото Главната Дирекция, според ищеца, е направила удръжки в пълен размер на пощенските записи и на заработеното от възнаграждение за трудова дейност-без негово изрично съгласие. По делото изобщо липсват твърдения и данни лишеният от свобода К. И. да е работил и да е получавал възнаграждение за трудова дейност, както и че получаваните от него пощенски записи имат същия такъв характер и естество или че са от получавана от ищеца пенсия или от присъдена му издръжка. Ищецът не е дискриминиран от затворническата администрация на Затвора Пазарджик защото на първо място исканията на жалбоподателя до затворническата администрация да се преустановят като незаконни удръжките в пълен размер от всички получавани от ищеца парични средства, защото той е категорията лица лишени от свобода, са неоснователни и несъответни на закона, тъй като законодателят както се посочи е въвел ограничения по отношение на пълното секвестриране на паричните средства само по отношение на определена категория доходи–трудова възнаграждение /положен възмезден труд по съществуващо трудово правоотношение между работника-лишеният от свобода и работодателя/ или друго каквото и да е възнаграждение за труд или пенсия или издръжка или помощи или обезщетения /чл.446 и чл.446а от

ГПК/. Нещо повече, законодателят е въвел изрично правната фигура на недействителност на отказа на длъжника от закрилата която му се следва по чл.446 от ГПК, тоест дори той сам да се откаже от тази защита, отказът е невалиден и не поражда право на третото задължено лице, в случая затворническата администрация към Затвора Пазарджик да му удържа изцяло вземанията получени от посочения по-горе произход. Не се установява от доказателствата единствено на ищеца да е удържано в пълен размер от сумите постъпващи по личната му сметка на основание чл.114а от ППЗИНЗС, според която когато лишеният от свобода не получава възнаграждение от трудова дейност, обезщетението се удържа от личната му сметка при изразено писмено съгласие от него.Разпоредбата няма всеобхватно и за всички случаи на отговорност на лишения от свобода приложение, а следва да се тълкува във връзка с нормите на чл.114 ал.1-ал.3 от същия Правилник, предвиждащи отговорност на лишените от свобода за повреда на всяко имущество, предоставено им за лично ползване - индивидуално или колективно, като тази отговорност се заключава в заплащане от тяхна страна на дължимото парично обезщетение по чл.125 от ЗИНЗС и е равно на размера на причинената щета независимо от полагащата се на лишения от свобода част от основното месечно възнаграждение за съответния вид работа Тоест, лишеният от свобода длъжник само в случаите на погасяване на задължението си което има за обезщетение за причинена повреда на всяко имущество, предоставено му за лично ползване - индивидуално или колективно, **трябва да изрази писмено съгласието** си да му се удържат суми от личната му сметка когато не получава възнаграждение от трудова дейност. За всички други парични задължения, които има лишеният от свобода следва да се правят съответните удръжки-частични или без никакъв размер удръжки, ако се касае за вземания на длъжника от категорията на изброените в чл.446 и чл.446а от ГПК или в пълен размер от всички останали постъпления, които нямат такъв характер. Не се установява лишеният от свобода К. Д. да е бил подложен на дискриминационно третиране за периода от 05.03.2020г. до 24.08.2020г. както и че е изпращал жалби до ГДИН при МП за преустановяване на незаконните според него удръжки и не е получавал отговор на жалбите и че тези действия –удръжките не са прекратени. Както се посочи не са налице каквито и да било незаконни удръжки на паричните средства в личната му сметка, доколкото предвид техния характер и естество

същите подлежат на пълно запориране и удържане в пълен размер защото изобщо не попадат в категорията несеквестрируем доход по смисъл на чл.446 от ГПК. Следователно същите могат да бъдат удържани в пълния си размер и да се превеждат изцяло на съдебния изпълнител за погасяване на задължението, които има лишеният от свобода длъжник К. И.. Няма правно и фактическо основание извършените удръжки на парични средства от личната сметка на лишеният от свобода длъжник И. да се квалифицират като незаконни и да се иска да бъдат преустановени след като същите нямат такъв характер, напълно са съобразени със закона поради което няма да се приеме за обоснована, достоверна и правно издържана тезата на жалбоподателя, че същият е бил подложен на дискриминационно отношение през посочения исков период и да се иска тяхното прекратяване. Не е налице каквато и да било осъществена от страна на ответника форма на дискриминация по отношение на лишеният от свобода К. И. и да се иска нейното прекратяване. Няма налична дискриминация поради установено по-неблагоприятно третиране обусловено от защитен от закона признак или такъв установен в международен договор, страна по който е РБ. Няма осъществен състав на неравно третиране на лишеният от свобода К. И. основано на защитен от закона признак което да представлява пряка дискриминация по смисъла на ЗЗДискр. Няма посочени конкретни факти и обстоятелства от ищеца И. за да се приеме наличието на защитен признак, на основата на който да се осъществи спрямо него форма на дискриминация от страна на ответника ГДИНМП, нито са установени по делото такива факти и обстоятелства даващи основание за несъмнено да бъде прието, че той действително е бил по-неблагоприятно третиран в сравнение с останалите затворници. Касае се за установени законови положения относно начините и механизмите на удържане на паричните средства по личната сметка на лишеният от свобода длъжник в изпълнение на наложен от съдебния изпълнител заповед. Установява се и че на достатъчен брой други поименно посочени лишени от свобода длъжници са правени такива удръжки през исковия период и то също в пълен размер по отношение на постъпилите по партидите им парични средства, тоест всички лишени от свобода които имат задължения по изпълнителни дела и имат наложени заповеди им се удържат суми от постъпилите такива по партидите в пълен размер, когато произходът на средствата не е от категорията на тези посочени в нормата на чл.446 от ГПК. Ищецът дори не

сочи имената на един лишен от свобода който да е бил поставен в по-благоприятно положение в сравнение с него като длъжник при извършване на удръжките по запови върху личните им партии. Всички лишени от свобода длъжници по изпълнителни дела имат сходно положение с това на ищеца по отношение извършването на удръжки на парични средства от личната му партия, поради което няма как да се приеме, че лишеният от свобода К. И. е третиран по-неблагоприятно в сравнение с останалите лишени от свобода длъжници изплащащи задълженията чрез удръжки от личните партии по наложени запови от съдебния изпълнител.

Няма установено и доказано дискриминационно отношение на ответната Главна Дирекция спрямо лишеният от свобода К. И. по смисъла на чл.71 ал.1 т.1 от ЗЗДискр. и по чл.71 ал.1 т.2 от ЗЗДискр. нито под формата на пряка нито под формата на непряка дискриминация, поради което няма основание и да се иска преустановяване на нарушение които не е извършено от ответника. Ищецът не е длъжен да доказва пълно и изцяло, че е налице осъществена спрямо него дискриминация, нито умисъл от дискриминатора или съзнателност в действията му, но е длъжен да посочи в исковата си молба всички онези факти и обстоятелства, които счита, че осъществяват състав или форма на някой от видовете дискриминация както и в какво точно тази дискриминация се изразява. Изложените обаче от ищеца К. И. факти и обстоятелства в исковата молба и допълнени в последствие по повод оставане на исковата молба без движение, не дават никакво основание да се квалифицират като форми на осъществена спрямо него дискриминация доколкото както се посочи, всички действия на ответника за които ищецът твърди че са прояви форми на дискриминация, в същност са извършени в съответствие на закона, извършени са при строго спазване на нормите му и при отчитане на характеристиките на различните парични постъпления по личната партия на лишения от свобода длъжник, за да се прецени могат ли да се удържат изцяло постъпилите суми по партията или само някаква определена по закона част от същите, като в случая и след като е установено, че постъпленията нямат характеристиката на доходите по чл.446 от ГПК, които да са несеквестрируеми /обратното не се твърди и не се поддържа от ищеца-за произхода на постъпленията/, по смисъла на закона и при липса на основание лишеният от свобода длъжник да изразява и да дава каквото и да било съгласие за извършване на удръжки от личната му партия по чл.114а от

ППЗИНЗС, е пристъпено към пълно удържане на паричните средства от партията на лишения от свобода длъжник И. още на датата на постъпването на сумата по партията му, и превод на ДСИ. Нещо повече, по искане на ГДИН към МП, /Затвора гр.Сливен/ същата е получила компетентен отговор по въпроса за начините и средствата на удържане на сумите от личните партии на лишените от свобода длъжници и в кои случаи паричните средства могат да се удържат в пълен размер и кога частично като действията им, в частност на затворническата администрация при Затвора Пазарджик са напълно съобразени с тези указания и същите са съответни на закона. Нещо повече, би било израз за пряка дискриминация по отношение лично и обществено положение по отношение на лишеният от свобода длъжник К. И. в хипотеза, че той е обжалвал действията на ДСИ по налагането на запора за удържки по личната му партия в пълен размер с доводи, че се касае за несеквестирумен доход и че по тази жалба /основание в чл.435 ал.2 т.2 от ГПК/, по реда на чл.437 от ГПК, Окръжният съд беше отменил като незаконни изпълнителните действия по налагането на запора и постановил вдигането му и въпреки това удържките в пълен размер са продължили. В тази хипотеза лишеният от свобода длъжник би могъл да излага факти и обстоятелства, че той е бил обект на пряка дискриминация поради неравното му третиране, в резултат на което са му удържани парични средства от всички постъпили суми без ДСИ и третото задължено лице да имат основание за това, довело до незаконни удържки на парични средства в пълния им размер. В случая удържането на паричните суми в пълен размер по отношение на лишеният от свобода К. И. е направено в съответствие със закона и при равни условия по отношение на другите лишени от свобода. Всички действия и актове на затворническата администрация по отношение извършените удържки от паричните средства по партията на лишения от свобода И. са извършени в съответствие със закона. Ищецът не излага факти и обстоятелства които да водят на обратен изход. Няма нито едно действие на затворническата администрация изтъкнато от ищеца по делото, което реално да доведе до удържки на парични средства в противовес с останалите затворници за да е налице нарушение на правото на ищеца на равно третиране. Доказателствената тежест между страните е разпределена в съответствие с нормата на чл.146 ал.1 т.1 - т.5 от ГПК /Виж определение №2433 от 03.12. 2021г. по гр.д.№20215220101579 по описа на

РС-Пазарджик за 2021г.-л.56-л.58/, както и в първото по делото заседание, като от страна на ищеца няма наведени доводи за непълнен, неясен или неточен доклад или че не е съобразен с твърдените от страните факти и обстоятелства както и по отношение на разпределянето на доказателствената тежест, в частност да е направено искане за допълване или изменение на доклада в тази му част. Няма основание да се приеме, че районният съд е нарушил закона като не е разпределил правилно доказателствената тежест между страните и не е указал кои факти и обстоятелства се нуждаят от доказване и с какви доказателствени средства. В този смисъл възражението за липса или неправилно разпределение на доказателствената тежест от съда с доклада по чл.146 от ГПК се явява неоснователно и необосновано. Спазен е принципът за разпределяне на доказателствената тежест като са посочени фактите и обстоятелствата които ищецът следва да докаже и че е жертва на дискриминация. По делото съдът е събирал доказателствата, представени и от двете страни в процеса през призмата на доказателствената тежест така както е разпределена на всяка от страните, същите са обсъдени при което не е установено от съда дори наличието на вероятно дискриминационно отношение спрямо лишеният от свобода длъжник К. И.. Няма допуснати нарушения относно разпределението на доказателствената тежест които да противоречат или да не съответстват на чл.8 §1 от Директива 2000/43/ЕО на Съвета от 29.07.2000г. и на чл.10 §1 от Директива №2000/78/ЕО на Съвета от 27.11.2000г. и на чл.19 §1 от Директива №2006/54/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 05.07. 2006г. Всички действия на затворническата администрация при затвора Пазарджик по наложения заповед върху личната партия на ищеца И. са правомерни, предприети са в съответствие със закона и при неговото безусловно спазване, поради което няма как да се приеме като достоверна тезата на ищеца-лишеният от свобода длъжник, че същият е дискриминиран по начина описан в исковата му молба. Когато действията и поведението на съответния орган са правомерни и съответни на закона няма как да бъде осъществен състав на пряка или на непряка дискриминация с демонстрирано дискриминационно отношение на основание неравно третиране на ищеца в сравнение с останалите затворници. В съответствие с разпределената доказателствена тежест ответната ГДИН при МП е установила липсата на всякакви проявни форми на пряка или на непряка дискриминация осъществени чрез действията на затворническата

администрация в затвора Пазарджик по отношение направените удържки от паричните средства, постъпващи по личната партида на лишеният от свобода длъжник, в изпълнение на постъпилото от ДСИ при РС-Пазарджик запорно съобщение задължаващото третото задължено лице затворническата администрация, в частност главният счетоводител при Затвора Пазарджик да удържа в пълен размер постъпилите парични средства по партидата на К. И. в изпълнение на запора наложен от ДСИ за принудително събиране на дължими парични суми от длъжника лишеният от свобода И. в полза на кредитора-взискател АДМ.С-Кюстендил. Няма установено никакво нарушение на принципа за равно третиране като основа за квалифициране на нарушението като проявна форма на пряка дискриминация основана на лично и обществено положение доколкото такова нарушение не се установява от доказателства по делото. Фактите установени в хода на производството са ясни и недвусмислени и не се нуждаят от някакво специално тълкуване. Тяхната интерпретация и значение е направена от съда в светлината на действащото законодателство което е създадо достатъчно правни механизми за защита правата на длъжник в посока да му гарантира един минимален доход с оглед на неговото нормално съществуване. Нещо повече, в хипотеза когато длъжникът има качеството на лишен от свобода, чието наказание изтърпява в съответните за това места, за всеки един от тях са създадени достатъчно механизми и условия за тяхното нормално пребиваване, при напълно задоволени ежедневни нужди от храна, дрехи, облекло, пособия и други чрез които им се осигурява типичното за средата там съществуване. Фактът, че за определена категория лишени от свобода се осигуряват възможности за полагане на труд за което да получават съответно възнаграждение, като от едно такова възнаграждение би могло да се удържа за задължения на лишения от свобода само в хипотеза, че последното е над размера на минималната работна заплата за страната за съответния период, / под този размер последното е несеквестрируемо/, е израз на загрижеността на държавата към тази категория лица и с оглед осигуряване на заетост на същите в зависимост и на притежаваните от тях професионални знания и умения и доколко във възможните дейности тези професии биха били подходящи за упражняване. Обстоятелството, че ищецът К. И. не е получил отговор на жалбите си от страна на затворническата администрация не може да обоснове извод за упражнено спрямо него дискриминационно отношение,

доколкото жалващият се лишен от свобода има на разположение достатъчно други механизми на действие, които може да ползва в хипотеза на мълчалив отказ на затворническата администрация да му отговори.

Предвид изложеното обжалваното решение на Пазарджишки районен съд №405 от 18.04.2022г. постановено по гр.д.№20215220101579 по описа на съда за 2021г. ще следва да се потвърди изцяло като правилно и законосъобразно. Не са налице пороци на същото визириани във въззивната жалба на лишеният от свобода длъжник К. Д. И. чрез назначения му особен представител адв. Р. З., както и допълнени в жалбата подадена лично от жалбоподателя.

При този изход на делото в полза на ответника по въззивната жалба ГДИНМП ще следва да се присъдят разноски за юрисконсулт, представляващ институцията във въззивното производство в минимален размер на 80лв съгласно чл.23 т.4 от Наредбата за заплащането на правната помощ предвид и на липсата на фактическа и правна сложност на спора.

Води от горното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК, Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение на Пазарджишки районен съд №405 от 18.04.2022г. постановено по гр.д.№20215220101579 по описа на съда за 2021г., С КОЕТО са отхвърлени предявените от К. Д. И., ЕГН *****, изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в затвора във В., против ГДИН при Министерство на правосъдието, искове с правно основание 71, ал. 1, т. 1 и т. 2, предл. 1 от 33Дискр., за признаване за установено в отношенията между страните, че през периода от 05.03. 2020г. до 24.08.2020г. ответникът е извършил нарушение на чл. 4, ал. 2 от 33Дискр. чрез неравно третиране на ищеца на основата на признаците „лично и обществено положение“, изразяващо се в удържане в пълен размер на основание за порно съобщение по изпълнително дело № 20205220400007 по описа на СИС при Районен съд - Пазарджик на сумите, постъпвали по личната му партия, и за осъждане на ответника да преустанови нарушението.

ОСЪЖДА К. Д. И., ЕГН *****, изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в затвора във В., да заплати на ГДИН при Министерство на

правосъдието на основание чл.78, ал. 8 от ГПК разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80лв /осемдесет лева/ за осъществено процесуално представително на дирекцията във въззивното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред Върховния касационен съд на Р България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____